

Реальна мандрівка

Збірка творів Олександра Левченка — яскравий приклад того, як фантастика межує з реальністю. Адже ще вчора віртуальний світ був лише ілюзорною мрією, а сьогодні ця проблема стосується майже кожного. Темі невідповідності віртуальних і реальних подорожей та відчуттів присвячено роман «Реальна мандрівка». Крім того, на сторінках цієї книги читача захоплять карколомні сюжети, парадоксальні ситуації та неперебутні герої. Для широкого загалу читачів.

Олександр ЛЕ

РЕАЛЫ МАНОДРА

СЕРІЯ
МАНОДРА

© Видавництво "НК-Богдан"

www.bohdan-books.com

ISBN 978-966-10-7939-6

Олександр ЛЕВЧЕНКО

**РЕАЛЬНА
МАНДРІВКА**

— Ну що, вирушаємо?

— Як накажеш, моя повелителько.

Люсія гмикнула і рушила вперед мерехтливим овальним коридором. Віктор без особливого ентузіазму поплентався за нею. За якусь хвилю вони опинилися перед великими та важеними старовинними дверима. Віктор натиснув на масивну позолочену клямку, двері зарипіли і подалися вглиб тьмяного передпокою. З внутрішнього боку над одвірком тягнувся металевий трос, на якому висіла невеличка гиря. «Дотепно», — усміхнувся Віктор. Двері зачинилися самі, без жодної автоматики. Так воно, напевно, й було насправді.

Віктор та Люсія піднялися сходами на другий поверх і потрапили до яскраво освітленого залу. На стінах висіли старовинні картини у широких дерев'яних рамах, а посередині на постаментах стояли порепані статуї з потьмянілого каменю, у яких були відбиті руки, вуха, носи та інші частини тіла. Один атлет за дві з лишком тисячі років позбувся інтимного місця разом із фіговим листком, і Віктор зупинився, щоб морально підтримати бідаку. Люсія мимоволі схопила його за руку і відразу ж, зойкнувши, відпустила. Віктор також скривився: враження було таким, ніби поручкався з живим пластмасовим манекеном. Навіть неприємнішим, та що там — значно неприємнішим!

— Не зупиняйся, це в наступному залі, — пояснила Люсія і посварила його пальчиком. — А це твоє недопрацювання!

— Винуватий, не карай, — підняв руки вгору Віктор. — Обіцяю, що за кілька років це буде схоже на мацання шматка м'яса.

Вони пройшли до наступної кімнати і спинилися перед химерним нагромадженням найрізноманітніших геометричних фігур, забарвлених у всі кольори спектра. Віктор несподівано відчув напад нудьги, але без жодних зітхань натягнув на обличчя маску зацікавлення. Люсія дивилась на дивний витвір абстракціоніста широко розплющеними очима.

— Глянь, який артефакт! — модне слівце вислизнуло з її уст, мов солодка кулька. — Хоча можеш не прикидатися, — додала, не повертаючи голови, — бачу, що ти наче лизнув гірчиці...

Після оглядин артефакту вони ще трохи поблукали музеєм, коли раптом наштовхнулися на Олафа з подругою. Та відразу кинулась обіймати Люсію і мало не розцілувалася з нею, білявий же велетень обмежився поплескуванням Віктора по плечу.

— Даремно ти не цьомнула подругу, бажано — прямисінько в губки, — сказав Олаф своїй пасії. — Тоді Вік працював би активніше.

— А як це ви тут опинилися? — здивовано поцікавилася Люсія. — Потрапити одночасно в таку глушину практично неможливо! Принаймні я в таке ніколи не повірю.

— Якщо з десятимільярдного населення Землі випадковим чином вибрати якусь одну людину, то вона теж ніколи не повірить, що саме для неї реалізувався такий нікчемний шанс, — авторитетно прорік Олаф. — Втім, ти маєш рацію. Мед почула вчора, як ти розхвалювала шедевр цього великого Мумрика чи Мумздрика...

— Олафе!

— Вибач, я не цікавлюсь такими дурницями. Так от, вона вирішила побувати тут одночасно з тобою. Адресу роздобув я, так що всі подяки мені. А тепер — гуд бай.

Олаф розчинився у повітрі, а його подруга Медлін схопила Люсію за рукав і почала швидко-швидко торохтіти. Віктору згадалось одне з попередніх відвідувань музеїв, коли саме він зтягнув Люсію на якийсь цвинтар давньої обчислювальної техніки і котрийсь із апаратів там видавав такі от, як це торохтіння, звуки. Він називався, здається, алфавітно-цифровим друкуючим пристроєм...

Віктор відійшов від дівчат і став знуджено озиратись довкола. На темній панелі над самісінькою підлогою щось світилося, і він присів, щоб роздивитись це світіння поближче. «Артефакт» виявився простою подряпиною, але зустріти її в такому місці було доволі несподівано. Більше того, по підлозі вздовж ідеального плінтуса повзла крихітна мурашка! Віктор спочатку зачудовано дивився на неї, але потім чомусь спохмурнів. Він сам був причетний до створення таких деталей, проте інколи вияви надмірного реалізму зовсім не тішили його. Як ось зараз.

— Вибач, Віку, — Люсія несподівано з'явилася поруч і теж присіла, винувато усміхаючись. — Я її зовсім не запрошувала і не чекала. Можливо, нам слід було вибрати інший режим... Хоча б із попередженням... А ти що тут робиш?

— Дивлюсь, як повзе мурашка. Вона вийшла?

— Ні, пішла оглядати експозицію. Напевно, незабаром знову приклеїться до нас.

— Тоді забираймося!

— Згода! — Люсія засміялася. — У мене є ідея. Давай за мною! Віктор підвівся і попрямував за дівчиною. Вона потягнула його в якийсь коридор, прискорила ходу, повернула в боковий прохід і, вискочивши на круті гвинтові сходи, кинулась бігцем угору. Віктор тримався за кілька метрів позаду. Він уже зрозумів, що мала на увазі Люсія, але особливого захвату не відчував.

— Лечу-у-у!!! — долинув до нього збуджений дівочий голос.

Сходи закінчилися невеличким майданчиком, і Віктор не встиг зогледітись, як опинився в мерехтливому, як зазвичай, тунелі й полетів вниз. У животі щось справді легенько стиснулося, але хто-хто, а він безсумнівно знав, що це лише наслідок зорового сприйняття. До справжніх відчуттів розробники тільки починали підбиратися. І реалізація дотику — перший серйозний успіх на цьому шляху, хоча й далекий від задовільного результату.

Тунель раптово обірвався, і Віктор опинився в повітрі. Під ним повільно кружляла невеличка річечка з порослими вербами берегами, темно-зелені луки та гайок із прямокутною галявиною посередині. Неподалік від річки сіріла широка смужка автостради, якою мчало самотнє спортивне авто. До вух увірвався свист вітру, а потім радісне вищання Люсії. Але все це було не те...

Ще кілька років тому Віктор відвідував спортивний клуб. Одного разу всім охочим дали змогу стрибнути з парашутом. То був справжній політ, і описувати різницю між ним і тим, що відбувалося зараз, просто не мало сенсу. Правда, декому з учасників тоді не сподобалося літати, але їх було явно менше, а стрибки припинили зовсім з іншої причини. Десь щось

трапилось, чи то в Австралії, чи в Новій Зеландії... А тут ніколи не трапиться нічого.

— Віку, — Люсія була вже біля нього, і її обличчя виражало тривогу. — З тобою щось негаразд?

— Вибач, Люсі, — Віктор не знаходив у собі сили прикидатися й далі, — я виходжу...

Віктор зняв з голови шолом, поклав його на поличку і встав із ложа. Він і раніше під час віртуальних мандрівок Мережею відчував напади роздратування, але сьогодні геть зовсім втратив самовладання. За кілька секунд підвелася й Люсія, підійшла впритул і якимось несміливо поклала руку йому на плече.

— Віку, може... може, тобі слід звернутися до лікаря?

— Якого? — гмикнув Віктор. — Хіба що психіатра...

Він вийшов із напівтемної кімнатки до вітальні й підійшов до вікна. За склом сіявся запланований теплий літній дощик, зате навпроти за ледь помітною межею стіни не по-тропічному м'яко світило сонце, легенько шелестіли пальми, а океанська хвиля ліниво накочувалась на жовтувато-білий пісок. Віртуальне життя буяло, а реальне...

— Послухай, Люсі, а ти... ну... нічого не відчуваєш під час таких подорожей?

— Відчуваю? Звичайно відчуваю! Задоволення від того, що так легко можна потрапити в будь-яке місце на Землі, та й не тільки на Землі! Не потрібно збиратися, замовляти місце в аеробусі, потім добиратись на таксі, рухомою доріжкою чи взагалі пішака, пітніти на екваторі чи замерзати у північних краях, ночувати в готелі! А потім назад, та ще й переживати, щоб чого-небудь не трапилось, як кілька місяців тому з тим ракетопланом! І це — незважаючи на сучасний рівень безпеки! Ти це мав на увазі?!

— Заспокойся, Люсі, все це справді чудово, але... Хіба ти не відчуваєш, що це не насправжки? Що ми значну частину життя проводимо у віртуальному просторі, наче у сні наяву, і ця частина постійно росте?

Люсія розгублено дивилась на нього, а Віктор усе більше розпалювався.

— Ми вже не дуже хочемо виходити з власної оселі, бо майже скрізь можна потрапити віртуально! Ми там, у Мережі, ще ходимо, хоча це не вимагає від нас жодних фізичних зусиль, але незабаром почнемо вибирати інший режим і будемо просто з'являтися у потрібних місцях! Ми будемо просто лежати, як тут, так і там!

— Але ж технічний прогрес завжди спрямований на те, щоб полегшити людині життя, — якимось винуватим голосом відказала Люсі, кладучи йому руку на плече. — Згадай лише верстат, автомобіль... там... комп'ютер... І завжди знаходились люди, які виступали проти нововведень. Невже ти хочеш бути таким, як вони?

— Послухай, люба моя! Всі попередні винаходи справді полегшували чи покращували людям життя, але яке життя? Реаль-не! А зараз нас просто позбавляють цього життя! Я сам цим займаюсь... Але до чого ми йдемо? Люсіє, ти уявляєш собі? Ми ж не будемо реально зустрічатися! Ми ж навіть кохатися будемо віртуально, у Мережі, з усіма відчуттями, може, навіть гострішими, приємнішими, тільки лежачи окремо у різних кімнатах! Ти хочеш цього, Люсіє?!

— Здається, я зрозуміла, чого хочеш ти, — несподівано сухо промовила Люсія. — Якщо тобі набридло бути зі мною, то міг би сказати про це прямо, а не вигадувати якісь дурниці. Бувай здоровий, Вікторе, проводити не треба!

— Зачекай, Люсі, — похопився Віктор, але було вже пізно. Та й, відверто кажучи, затримувати її саме зараз навіть не хотілося.

«Гаразд, помирюся завтра», — подумалось якось лінькувато, і він повалився на диван. Через деякий час увімкнув стереовізор, однак незабаром вимкнув його. Ні дивитись, ні слухати нічого не хотілося. Те, що Люсія вважала дурницями, справді хвилювало його. Навіть значно більше, ніж він думав раніше...

Лежати далі ставало вже зовсім нестерпно, і Віктор спустився ліфтом у тренувальний зал. Якись хлопці грали у волейбол, і команди, як не дивно, були повністю вкомплектовані. Віктор трохи постояв, спостерігаючи за грою, зачекав, поки звільниться батут, і почав стрибати. Він займався цим, коли його діймало

щось схоже на ностальгію за справжніми польотами на планері, дельтаплані, повітряній кулі, за справжніми стрибками. Коли твоє тіло не підтримується нічим, а вільно ширяє у повітрі, коли ти свідомо плюєш на всі заборони, накладені на тебе гравітацією, обертаєшся навколо осі, вигинаєшся, як риба у воді, планеруєш униз, наче птах, — тоді відчуваєш, що ти живеш. Точніше — що міг би жити по-справжньому...

Настрибавшись, Віктор приліг на товстий мат, майже втопившись у ньому, і заплющив очі. Проте довго насолоджуватися спокоєм не довелося — пружні обійми відпустили ноги, і знайомий голос бадьоро промовив:

— Здоров, Вітю! Лайку можеш притримати для Олафа.

Віктор уже й справді готовий був лайнутися, якби вчасно не впізнав голос Василя, що присів на краєчок мата.

— Привіт, привіт. Де це тебе чортяки носили?

— Та так, справи, — невизначено махнув рукою друг. — А ти чого такий кислий?

Віктор знизав плечима.

— Нічого особливого. Стомився... — але відчувши, що це не задовольнило Василя, додав: — Посварився з Люсією...

— Не звернув уваги на її нову зачіску?

— Вийшов посеред польоту над якоюсь річкою...

— Кру-уто, — засміявся Василь. — Що, не міг потерпіти?

— Ти віриш — не міг! — Віктор аж підвівся на лікті. — Останнім часом мене чомусь так дратує все пов'язане з Мережею та віртуальністю! Не в робочий час — тут усе гаразд, я чесно працюю над удосконаленням ефекту реальності й навіть нещодавно підкинув шефу таку ідейку, що він вже тиждень не виходить із глибокої задуми! Але у повсякденному житті! Я не можу спокійно дивитися, на кого ми перетворюємось!

— Це факт... — Василь скрушно похитав головою. — Ти пригадуєш, скільки тут було народу? До звичайного тренажера не завжди доступишся. На батут — черга... Завжди кілька волейбольних команд постійно проводили якісь змагання. А зараз...

— Мені потрібно негайно щось робити, — Віктор сів поруч із другом, — інакше доведеться йти до психіатра. Чи поїхати кудись на острови... чи куди-небудь у гори, покататись на лижах, чи ще щось придумати...

Вони трохи помовчали, коли Василь зненацька запитав:

— А що ти скажеш про реальну мандрівку?

— Ти маєш на увазі прогулянку керамічною доріжкою серед штучно насаджених пальм? — скептично усміхнувся Віктор. — За кущами дресировані тигри, в повітрі хмари генетично модифікованих москітів без хоботків...

— Ні, — перебив Василь вправління друга у дотепності, — йдеться саме про реальну подорож місцями, де вже давненько не ступала нога людини.

— Інша крайність, — скривився Віктор, — тягнути на собі намети, харчуватись переважно таблетками, а не дай Боже — дощ — забрьохатись по вуха у болоті... Та й, вибач... нецікаво якось удвох...

— Нас буде чоловік десять-п'ятнадцять, — усміхнувся Василь, — ночуватимемо у спеціальних хатинках для мандрівників, харчуватись будемо натуральними продуктами, приготованими в цивілізованих умовах. Пластикових, керамічних чи асфальтованих доріжок на маршруті немає, хіба що рештки допотопних, але й болота не передбачено. Правда, доведеться дещо тягнути на спині, але якщо це тебе лякає...

— Чорт забирай! Ти серйозно? — Віктор раптом не на жарт захвилювався. — Ти що, збираєшся відкрити туристичне агентство?

— Воно вже відкрите! — переможно засміявся Василь. — Тільки не моє. Агентство реальних подорожей!

— Але чому ж ми раніше про нього нічого не чули?

— Воно відкрилося зовсім недавно. Та це не головне. Ті хлопці не хочуть поки що дуже світитися. У наш час реальні подорожі... Візьми навіть свою Люсі — як вона до цього поставиться? Тому зараз ставку роблять на ентузіастів — таких, як ми з тобою. Випробують цю справу на нас, а далі буде видно. То що скажеш, Вітю?

У кімнаті навколо великого овального столу сиділо кільканадцять осіб, які ліниво вели кілька локальних розмов. Побачивши Василя, товариство пожвавішало, потягнулися руки для дружнього потискання, почулися вигуки: «Привіт, Басе!», «Безіле, де ти вештаєшся?», «Ти що, вже передумав?». Віктор завжди дивувався і навіть трохи заздрих комунікабельності товариша, його здатності всюди мати знайомих та друзів, підтримувати стосунки з найрізноманітнішими людьми. Сам він у цій компанії ще не встиг освоїтися, хоча вже був знайомий із усіма.

Василь одразу поспішив устрягнути в одну з перерваних його ж таки приходом розмов, а Віктор мовчки присів у масивне крісло, від якого просто аж віяло чимось добротним, надійним, справжнім.

— Здрастуйте, орли! — у кімнаті нарешті з'явився той, на кого всі чекали. — Вільно, вільно...

Не так ці слова, як сам вигляд видавали у керівникові агентства реальних подорожей колишнього представника силової структури. Це могло видатись банальним, але у нього й справді було якесь квадратне підборіддя, погляд викликав асоціації з металом, а куртка сиділа так, наче була частиною уніформи. «Ходячий штамп», — подумки усміхнувся Віктор. Однак цей чоловік з першого погляду викликав довіру.

— Ну що, ніхто не передумав добровільно? — Норман, так звали чоловіка, обвів присутніх своїм гострим поглядом. — Тоді будемо виявляти слабкодушних методом морального затискування.

— Тиску! — зі сміхом підправив хтось.

— Кому не подобається моральне затискування його чоловічої гідності, хай готується до її защемлення. У дверях...

Віктору це відразу нагадало шкільні уроки з силової підготовки з грубуватим гумором викладача. Чи проводиться щось подібне у школах сьогодні?

— Ось що я вам скажу, хлопці, — Норман легенько лягнув долонею по столу, зупиняючи гамір. — Ми, звичайно, живемо в цивілізованому суспільстві, де гарантовано всі, так би мовити,

права і свободи громадянина, однак... Ви самі розумієте, що реальний похід — це не прогулянка лежачи у межах ліжка, як ви вже звикли це робити. Тому ми повинні піти на деякі обмеження прав особи, щоб гарантувати безпеку кожного учасника нашої... гм-м... акції.

Присутні стиха зашуміли, однак у загальному тоні не вчувалось якогось несприйняття. Всі розуміли чи принаймні уявляли, що таке реальна мандрівка.

— А можна конкретніше? — відважився запитати хтось.

— Можна, — кивнув Норман, — наприклад, вам буде заборонено мати при собі будь-які засоби індивідуального зв'язку, натомість — ви будете зобов'язані носити спеціальні засоби, які дадуть змогу нашим співробітникам у разі нештатної ситуації з'ясувати її причини, виявити ваше місцезнаходження і прийти на допомогу. Словом, тримати все під контролем. Я вже не кажу про те, що ви повинні будете беззаперечно підкорятися на... гм-м... розпорядженням наших людей, інакше... Ви повинні розуміти, що в реальних умовах ніхто з вами церемонитись не буде.

— А якщо розпорядження ваших співробітників будуть неадекватними? — не вгавав той же сміливець.

— Якщо таке коли-небудь трапиться, то ви можете виправити це зараз: піднімаєтесь і йдете он туди, — Норман вказав рукою на вхідні двері, — а потім праворуч...

Хлопці стримано посміхнулись — праворуч був туалет.

— Ну що, комусь затиснуло? — керівник агентства обвів присутніх прискіпливим поглядом. — Ні? Тоді про найголовніше...

Він підвівся, пройшовся попід стіною, за якою з висоти кількадесяти метрів скидав униз зеленкувато-білу воду віртуальний водоспад, повернувся назад і продовжив:

— Ще раз хочу пояснити вам так, щоб ви всі зрозуміли... Реальна мандрівка — не для хлюпиків чи гнилих віртуалів, а для справжніх чоловіків. Ми, звичайно, зробимо все від нас залежне, щоб ви повернулися цілими та неушкодженими, але гарантувати стовідсотково, що все пройде, як у Мережі, наше агентство не може. Тому...

Норман сів назад у своє крісло й глибоко зітхнув.

— Зрозумійте, ми не хочемо, щоб у разі якої-небудь нештат... неприємної пригоди ви висували до нас якісь претензії. Всі ви йдете добровільно, ніхто нікого не тягне силоміць... Коротше, зараз кожен, хто бажає здійснити реальну подорож, підпише документ, у якому відмовляється від будь-яких претензій до нашого Агентства під загрозою судового переслідування. Наші юристи попрацювали добре, так що не раджу нікому випробовувати на міцність їхні професійні зуби...

Серед хлопців прокотився тихий шелест. На цей раз він мав явно несхвальну тональність. Віктор теж відчув неприємний подив: навіщо так акцентувати увагу на можливих ускладненнях та ще й відкрито погрожувати своїм клієнтам? Він нахилився до Василя, але обмін думками з другом був перерваний поплескуванням по столу і з притиском вимовленими словами Нормана:

— Це ще не все... Не все...

Гомін миттю вщух.

— Вам це може видатися дивним, але... поки наша фірма не розкрутилась як слід, ми не хочемо зайвого галасу в інформаційних засобах. Звичайно, ніхто не забороняє розповідати вам про свої враження від подорожі близьким та знайомим, але... якщо ваші розмови спричинять появу якихось інформаційних матеріалів на цю тему, особливо у глобальних мережах та каналах, то... я вам знову ж таки не заздрю... Словом, усе, що треба, точніше, чого не треба робити, ви можете знайти в цьому не дуже приємному документі. Ось, розбирайте угоди, знайомтеся з текстом і вирішуйте, чи вам з нами по дорозі. Обговорення та обмірковування в коридорі, потім по одному до мене.

Присутні почали підводитись і виходити з кімнати. Вже у коридорі Віктор уважно перечитав текст, і на думку відразу ж спало, що після мандрівки найкраще буде нікому не говорити ні слова.

— Ну, що скажеш, Вітю? — підійшов Василь.

— Щось не подобається мені це, — похитав головою Віктор, — негарно яюсь, неввічливо... Таке враження, що ми для них — насамперед головний біль. Відразу якісь підозри, погрози... І це небажання розголосу... Дивно яюсь...

— Щось таке є, ти маєш рацію, але взагалі-то... — Василь знизав плечима, — не думаю, що це може стати серйозною перешкодою... Ну, ти вирішуй.

— Та що там вирішувати, — відмахнувся Віктор, — я вже давно готовий. Просто... негарно яюсь...

Хлопці вже почали заходити до кабінету Нормана. Кожна співбесіда займала хвилин п'ять. Василь уже було відкрив двері, але потім попросив зайти першим Віктора.

— Ну, що показав розтин? — поцікавився Норман, жестом запросивши присісти.

— Що слідів злочину немає, — віджартувався Віктор. — Тому я готовий підписати ваші документи.

— Я втішений, — закивав головою Норман, — поки що всі хлопці виявилися справжніми мужчинами. Тоді — ось вам апарат. Колись, до речі, це називалося дати підписку про нерозголошення.

Віктор присунув до себе панельку, поклав ліву долоню на невеличкий приймальний екран, а правою рукою набрав на віртуальній клавіатурі код свого підпису.

— Чудово, — усміхнувся Норман, — тепер немає практично ніяких перешкод для вашої участі у поході! Ну хіба що вкрай поганий стан здоров'я. З вашого вигляду, правда, нічого такого не скажеш, але давайте для профілактики проведемо невеличке обстеження. Прошу!

Віктор пересів у інше крісло, одягнув на голову діагностичний шолом і приклеїв на груди невеличкі круглі датчики.

— Даруйте, апаратура в нас не найновішого зразка, — розвів руками Норман, — самі розумієте — ми в цьому бізнесі лише початківці. Але те, що нам потрібно, ми отримаємо й з оцього антикваріату. Готово! Давайте знову до мене. Скажіть мені ще таке: чим ви займаєтесь?

Віктор зітхнув.

— Розробкою і технічною реалізацією ефекту «реальності» у віртуальних транзакціях.

Норман на якусь мить завмер із відкритим ротом.

— Так-так, — стріпнув головою, — то що означає, ви — один із розробників віртуального світу — вирішили здійснити реальну мандрівку?

— А чому це вас так дивує? — Віктор несподівано відчув себе якось незатишно. Було помітно, що Норманова доброзичливість раптово змінилася настороженістю. — У вас є якісь обмеження щодо роду заняття клієнтів?

— Ні-ні, що ви, — керівник агентства спробував невимушено посміхнутися, але це йому не дуже вдалося, — просто... це щось схоже на зраду корпоративних інтересів...

— Якщо це все?.. — Віктор підвівся і раптом відчув бажання відмовитися від свого наміру брати участь у поході.

— Поки що так, — кивнув Норман із безпосередністю колишнього служачки, якому невідомо, що таке вибачення, і в його очах продовжувала світитись настороженість. — Потім зайдете всі разом, я оголошу остаточне рішення.

Віктор знову вийшов у коридор, пропустивши до кімнати Василя. Йому стало якось не по собі. Здавалося, у цьому агентстві клієнтами явно не дорожили. І до чого тут його заняття?..

— Ти чого такий сумний? — вивів його із задуми голос Василя, який уже встиг побувати у Нормана.

— Та сам не знаю... Норман як почув, що я працюю для віртуалів, одразу ж став дивитися вовком...

— А як йому дивитися? Віртуали, вважай, для такої людини — непотріб. Він же ще не знає, що ти — наш хлопець.

Віктор лише гмикнув.

— До речі, тобі не цікаво було б знати, скільки вони вже провели реальних походів і як вони закінчилися?

— Звичайно, цікаво, — насторожився Віктор. — Чорт, якось не спало на думку запитати... А ти цікавився?

— Еге ж.

— І що він відповів?

— А ти як думаєш?

Віктор знизав плечима.

— Це конфіденційна інформація! — підняв палець вгору Василь. — Гей, Франку! — гукнув він до худорлявого юнака, що саме виходив із кімнати. — Ходи-но сюди! Що він тобі сказав?

— Що про все розповість після походу, — відказав Франек.

Вони ще трохи постояли втрюх, обговорюючи деякі досить дивні речі, що стосувалися агентства реальних подорожей, аж поки Норман не покликав усіх до кімнати.

— Ну що ж, орли, — не приховував він свого задоволення, — у всіх вас зі здоров'ям нормально, так що всі зараховані до нашої команди. Нагадую, що виліт з бази на вихідну позицію наступного вівторка, тому рекомендую вирішити особисті проблеми. Всі вільні.

Відповіддю йому був веселий гамір. Віктор обмінявся рукопотисканням з Василем. Йому трохи відлягло від серця.

— Так, ледь не забув, — начебто похопився Норман, — вас... е-е... Вікторе і... як там... Едвіне прошу залишитися.

Віктор відчув усередині холодок. Василь зі спохмурнілим обличчям показав жестом, що чекатиме за дверима.

— Спочатку з вами, — повернувся до Віктора Норман, коли вони залишилися втрюх. — Я просто хочу вибачитися за свою поведінку... Розумієте, емоції... Чесно кажучи, моє ставлення до віртуалів дуже далеке від захоплення... чи навіть симпатії... Якщо відверто, то вони мені огидні... Я розумію, що ви не маєте до них... гм-м... але ваше заняття...

— Людство вже не може відмовитися від елементів віртуального життя, — кислим голосом промовив Віктор, — і моя робота...

— Розумію! — перебив Норман. — Розумію і цілком погоджуюсь. Я просто хотів... Коротше, вибачте мене за... ну за те...

— Та про що мова, — відмахнувся Віктор, але йому було приємно.

— Отож, не забудьте — наступного вівторка! — Норман простягнув руку, показуючи, що розмову закінчено.

Василь чекав за дверима й відразу ж кинувся до друга:

— Ну що там?

— Та нічого особливого, — усміхнувся Віктор, — вибачився за попередню недружелюбність. Мовляв, дуже не любить віртуалів.

— Ось бачиш, я ж тобі казав! — відразу повеселішав Василь. — А що з Едвіном?

— Не знаю, він мене відразу ж випровадив.

Вони вийшли надвір і попрямували до таксі, однак Василь раптом зупинився.

— Слухай, давай зачекаємо на Едвіна, я його трохи знаю. Як він, до речі, тобі?

— Не знаю... — скривився Віктор, — щось не дуже... Якщо чесно, є в ньому щось... таке...

— Правильно, — несподівано зареготав Василь, — це свідчить про те, що ти — нормальний чоловік!

— Що ти маєш на увазі? — реакція друга трохи спантеличила Віктора.

— Едвін — гей.

— А-а, зрозуміло...

Вони зачекали хвилин зо двадцять. Нарешті вхідні двері розійшлися і з'явився Едвін. Він був насуплений, червоне обличчя виразно контрастувало з білявим волоссям.

— Ти чого? — занепокоєно підступив до нього Василь.

Едвін похитав головою і досадливо відмахнувся.

— Я з вами не йду.

— Чого це раптом? Він же сказав, що прийнято всіх!

— Всіх то всіх, але мене він особисто попросив у цьому поході участі не брати.

— Та скажи ж ти нарешті, з якої причини?

— Та якісь дурниці... Щось почав плести про якусь психологічну несумісність... Маразм...

— Чорт забирай, це ж явна дискримінація за... — Василь затнувся. — Він що, давно в суді не був?

— Заспокойся, він усього лише попросив... Але настійливо. Не відмовитися від походу, а просто перейти до наступної команди.

— То пошли його до біса!

— Пошли... А навіщо? Він зробить усе, щоб я цього разу не пішов.

— Цей кретин що, так тобі й сказав?

— Цей кретин нічого не казав! — відрубав Едвін. — Але я знаю про це, розумієш, зна-ю!

Він повернувся до них спиною і пішов геть. Василь зітхнув.

— Шкода хлопця... Кажуть, у нього є непогані екстрасенсорні здібності...

Василь кивнув, але особливого жалю, насправду кажучи, не відчував.

— Ану, спартанці, розбирай!

Рудольф, не надто атлетичний, проте жилавий співробітник агентства несподівано для всіх з'явився серед учасників реального походу, які ліниво розляглися під деревами бази. Біля нього стояв візок із пластиковими пакунками, на кожному з яких було зазначене ім'я та прізвище члена команди. Хлопці, стомлені незапланованим чеканням, заґелґотіли, наче зоопаркові гуси, позривалися на ноги й кинулися до візка. Віктор отримав свій пакет, відійшов до найближчого дерева і розкрив. Усередині виявився повний комплект уніформи разом зі спідньою білизною та взуттям. Усе мало плямисте забарвлення, де переважали коричневий та зелений кольори.

— А щоб тебе розірвало! — захоплено вигукнув поруч Василь. — Це вже можна одягати?

— Зачекайте, ви не панянки, що рвуться на бал, — остудив загальний запал Рудольф, — спочатку проведемо одну маленьку операцію!

Він дістав із власного пакета достатньо габаритний балончик і скомандував:

— Усім роздягнутися до трусів і по черзі до мене!

— Сподіваюсь, це не новітній інструмент для обрізання? — пожартував хтось посеред хвилі нового пожвавлення.

— Заспокойся, для цього у мене є звичайний ніж, — знайшовся Рудольф, — якщо бажаєш, можу погострити.

Операція виявилась нескладною: кожного новоявленого мандрівника було обприскано з ніг до голови (а всіх охочих —

і під трусами) спеціальним аерозолем. Як пояснив перед процедурою Рудольф, плівка, що утворюється після такої обробки, надійно захистить від подряпин, легких уколів та укусів кровососних комах. Водою вона не змивається, а знята буде після завершення походу.

— Правда, є у неї маленький недолік, — насмішкувато додав Рудольф, — так-так, оце й воно...

Майже одночасно з кількох вуст вирвалися гидливі вигуки: ці хлопці першими спробували торкнутися руками свого власного тіла. Віктор також схопив себе за зап'ясток і майже відразу відпустив. Відчуття було таким, ніби шкіра на пальцях зовсім втратила чутливість.

— Гей, що за ідіотські жарти! — сердито вигукнув хтось. — Руді, забери цю гидоту хоча б із долонь!

— На жаль, спартанці, з цим доведеться змиритися, — Рудольф байдуже глянув на порушника порядку, — хочу вас запевнити, що через день-другий ви й думати забудете про якусь незручність. А поки що потерпіть... трохи...

— Що за маячня! — не вгавав порушник. — Я вимагаю забрати цю гидоту хоча б із моїх долонь! Тут у вас що, виправний заклад чи що?

— Послухай, ти, Жан-Жак Руссо, — погляд Рудольфа став кам'яним, — ти пам'ятаєш, під чим підписувався? Хоча формально похід вже розпочався, я ще можу зробити для тебе виняток і відпустити до мамусі. Якщо тобі такий нетерпець, давай, підходь.

Невдоволений щось побурчав собі під ніс, але підходити не став.

— Ану, Вітю, дай мені свою руку, — підійшов Василь. — Тьху, чорт забирай! Що скажеш?

— Приємного мало, — скривився Віктор.

— Це тобі нічого не нагадує? Як на мене, то це справжнісіньке рукопотискання в Мережі!

— Щось таке є...

— Та не щось таке, а точнісінько таке! — саркастично розсміявся Василь. — Нічогенька собі реальна мандрівка!

Відчуття — як у віртуальній!

— Зачекай до виходу на маршрут, я тобі дам до твоєї поклажі ще й свою — про віртуальну будеш мріяти, — відреагував на це Рудольф. — Ну що, орли, як каже наш начальник — орли, перевдягайся!

Через кілька хвилин їхня невеличка група несподівано стала схожою на справжню команду рятувальників чи воєнізований патруль, що виїхав на відпочинок. Віктор із задоволенням відчував на собі легку, але міцну і приємну на дотик уніформу та майже невагомі м'які черевики, й усмішка сама наповзла на його губи. Судячи із сяючих фізіономій решти учасників походу, щось схоже відчували й вони. Невеличка попередня неприємність була миттю забута.

— Ч-чорт! — захоплено промовив Василь і зразу ж подружньому, але доволі сильно стусонув Віктора у плече. — Ану покажися, синку! Можна знімати фільм про спецпідрозділ минулого століття! Дамочки просто мліли б у твоїх віртуальних обіймах!

— А хлопці йшли б за тобою на віртуальну смерть! — відповів тим же тоном Віктор, розпливаючись у посмішці.

— Ось бачите, спартанці, а ви вже почали соплі розпускати, — задоволено констатував Рудольф. — Тепер кладіть свій старий одяг у ці ж пакети, а разом з ним і всякі засоби зв'язку: годинники, записники, щоденники, організатори, словом — усе, по чому бігають електрони та інші елементарні частинки.

За кілька хвилин усі аксесуари попереднього життя були складені в пакети і здані на зберігання в агентство. Точніше, майже всі, бо несподівано для присутніх у нагрудній кишені Рудольфа щось запищало, коли він приймав останній пакунок від кощавого Франека.

— Що, хотів дядька обманути? — докірливо кинув Рудольф.

— Та ні... — обличчя порушника миттєво набрало бурякового кольору, — просто... Я завжди ношу його з собою, — і він покійно простягнув «дядькові» сріблястий браслет. — Але як же без годинника?

— На, тримай мого.

— Та ні... що ви... — Франек був остаточно добитий. — Вже якось обійдуся...

— Тримай, тримай, ти, артефакт, — Рудольф силоміць втиснув йому в руку інший браслет, пластиковий, потім із лукавою усмішкою витягнув з кишені жмут таких же браслетів і жбурнув їх в юрбу мандрівників: — Тримайте, тут годинник з усіма прибамбасами та компас. І ще радіо, але тільки внутрішнє, щоб ніхто не заважав іншим. Якщо захочете потанцювати, то повний аудіовідеокомплекс буде у провідників.

Віктор підняв із землі один браслет, одягнув його на руку і насамперед перевірів радіо. У вухах зазвучала тиха музика, потім, підкоряючись голосовим командам, з'явився канал новин, танцювальний клуб, розважальна хвиля. Все у нормі. Годинник, будильник, таймер, організатор функціонують, компас, якщо звірити із сонцем, показує начебто правильно...

— Ну що, спартанці, задоволені? — знову заволодів увагою мандрівників Рудольф. — Тоді слухайте про головне. Зараз вам вмонтують у голову спеціальний пристрій. Спокійно, спокійно, все обійдеться без трепанації. Основне призначення — видача ваших координат на місцевості. Чому на голові? З руки може злетіти, на спинці — намуляти, на животі — не естетично, у паху — неетично. А на тім'ячку не заважатиме і саме не звалиться, хіба що зняти власноруч. Але цього не рекомендую — задоволення точно не отримаєте. Я доступно пояснив? Тоді за мною.

Спецпристрій ставили в одній із кімнат головного приміщення, вигляд якої викликав із пам'яті десь почуте архаїчне слівце «комірчина». Мужньо витримавши кількасекундну процедуру, Віктор вийшов надвір і лише тут дозволив собі обмацати голову. Пристрій виявився звичайною продовгастою пластинкою невеличкого розміру, яка щільно приставала до тім'я. Вона зовсім не давала про себе знати, і це було навіть трішечки дивно.

— Гей, об'єкт нуль-нуль-три, які твої координати? — механічним голосом проскрипів позаду Василь.

— Квадрат а-три бе-п'ять, — у тон йому відповів Віктор, і вони обидва розсміялися.

Невдовзі процес клепання, як висловився один із мандрівників, було завершено, і Рудольф знову зібрав усіх разом.

— І останнє, — сказав він. — Ось у руках у мене річ, яка зветься пеналом, — і він продемонстрував усім продовгасту плескату коробку невеликого розміру. — Розкривається вона ось так, натисканням сюди, на верхнє ребро. У верхній частині пенала містяться препарати універсальної дії: протизапальні, бактериза... рици... тьху, понапридумували слівець... коротше, проти всіляких хвороб та ще й водночас і знеболюючі. У цьому відділенні — пігулки і драже різних кольорів та інструкція, що до яких симптомів більше підходить. А ось тут, збоку, кілька таких штучок — те ж саме, що й попередні, але на порядок сильнішої дії. У кого зберігся шматок чистої шкіри, десь там у паху, то можна ввести прямо туди, а от захисної плівки воно не проб'є. Щоб проколоти плівку, потрібно використати ось цю насадочку з голкою. Показую... Зрозуміло всім? На невеличкі ранки можна накладати ось цей пластир — дезинфікує, лікує і розсмоктує шрами.

— А на великі рани? — поцікавився хтось.

— Великі достатньо просто прикрити шматком тканини.

— І все?

— А що ж іще? І так нічого не допоможе.

Репліку було оцінено добрячою порцією реготу.

— У нижній частині пенала, — вів далі Рудольф, — ви побачите кільканадцять ось таких брикетиків. Це — ваш продовольчий НЗ. Чули коли-небудь? Недоторканний запас. Споживати їх треба лише в разі крайньої необхідності, коли іншого виходу немає. В усіх інших випадках треба не лінуватися, а пошукати нормальну їжу: ягоди там, плоди, фрукти... гриби... Для перевірки на істівність користуйтеся оцим індикатором: встромляєте в те, що хочете з'їсти, воно не світиться, натискаєте на сенсор — воно засвічується. Якщо зеленим — їжте на здоров'я, жовтим — неістівне, але спробувати можна, якщо вже

дуже голодні. А коли червоне — отже, продукт отруйний, і їсти його заборонено. Ну хіба що рана вже надто велика...

— А якщо шукати ліньки? — пролунав серед загального похвалювання прискіпливий голос. — Все ж таки ми живемо серед віртуалів!

— Не хвилюйся, розробники про це подбали, — поблажливо махнув рукою Рудольф, — я впевнений, що ці брикети ти їстимеш лише у випадку смертельного голоду.

— А пити? — поцікавився інший голос. — Адже відомо, що людина швидше витримає без їжі, ніж без води?

— З водою, гадаю, проблем не буде, все ж таки їдемо не в Сахару. Завжди знайдеться якийсь потічок, болото, калюжа, просто ямка з водою — бери та й пий!

— А козенятами не станемо? — насмішкувато запитав Василь.

— Хто вже став козлом, тому бути козеням не загрожує, — не дуже чемно відповів Рудольф, однак усі вже встигли звикнути до його манер, і тому ніхто, навіть Василь, не образився. — До того ж пропоную всім користуватися водяним фільтром, ось він тут, у вигляді трубки... А ось для особливих чистоплюїв — балончик для дезинфекції рук, якщо води буде обмаль... Так, спартанці, спокійніше, це, до речі, ще не справжній інструктаж, а так, розмови. Справжній інструктаж буде на вихідній точці. А поки що підходьте до мене, беріть ці штуки і вішайте собі на ремінь. А того, хто питав про воду, заспокою ще більше: ось вам усім по флязі з водою, може, когось замучить спрага ще у польоті.

Учасники походу по черзі підходили до Рудольфа й одержували пенали та фляги. Віктор узяв свої, перевірів пенал, чи все на місці, і закріпив речі у спеціально призначених місцях на поясі. Через кілька хвилин усі знову зібралися біля Рудольфа.

— Ну що, хлопці, — промовив той без свого звичного іронізування, — тепер ви справжні члени нашої спільної команди. Якщо запитань більше немає — рушаємо.

— Ура-а! — вигукнув хтось найзавзятіший. Решта обмежилась невиразним схвальним гулом.

Із головного приміщення бази вийшов Норман із кількома співробітниками, останній із яких перевіряв, чи добре замкнено двері, і вони всі разом рушили керамічною доріжкою вглиб території. Якось несподівано обірвалися зарості кущів, і перед остовпілими мандрівниками з'явилося щось грандіозне. Важкий металевий корпус, витягнутий на кільканадцять метрів, масивні колеса, обтягнені гумою, товсті підсліпуваті ілюмінатори і, на додачу, два велетенських гвинти!

— Господи, що це таке?! — простогнав хтось.

— Воно що, прогризає тунелі в землі? — в тон йому додав інший.

— Ні, хлопці, воно літає! — з виглядом знавця вигукнув, усміхаючись, Василь.

Відповіддю йому був недовірливий гомін, хоча й більше вдаваний.

— Так-так, він літає, — підтвердив Норман, лагідно поплескавши монстра по металевій обшивці, — і літає далеко й досить швидко. Якщо вже ми зібралися в реальну подорож, то давайте вже трохи підлетимо чимось реальним! До речі, цього красеня звати ге-лі-коп-тер!

— Жартуєте?! — зареготав хтось. — Я бачив гелікоптери, вони зовсім не такі!

— А цей — такий!

Інтер'єр, однак, архаїчний літальний апарат мав доволі сучасний. Коли всі порозсідалися у кріслах, а зовнішні двері були з натугою зачинені, Норман гукнув у напрямку кабіни: «Давай!». Віктор чекав на якийсь страшний гуркіт, але реакцією на слова Нормана було лише неголосне гудіння та ледь відчутна вібрація. Враз гелікоптер здригнувся, і пейзаж за ілюмінатором поплив донизу. З уст більшості пасажирів вирвався стогін.

Якийсь час гелікоптер підіймався майже вертикально вгору, відкриваючи панораму полуденного міста. Потім почав завалюватись на бік і, не встигли учасники походу ще як слід налякатися, помчав у західному напрямку. Спочатку це трохи здивувало Віктора, який чомусь вирішив, що летіти вони повинні у напрямку гір, передові скелі яких підходили впритул до

північної частини міста. Однак згодом він вирішив не сушити собі голову над проблемами агентства.

Вигляд з висоти пташиного польоту спершу притягував до себе погляд, проте незабаром перестав бути чимось незвичним, і Віктор, увімкнувши радіо, знайшов спокійну інструментальну музику. Очі почали злипатися, і непомітно для себе він заснув...

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ